

Богдан Олег Горобчук

мокрый сніг

Мокрий сніг ніби мокрий пес –
йде – і очі сумні-сумні, –
так застуди гнилий процес
проявляється на мені.

Ти у іншому місті. Це
безупинно мене гнітить...
І зими грандіозний цех
виробляє сльотавий квіт...

Ти сумуєш мені і спиш...
Безнадійно вмовляю сніг –
протягнути долоні між...

Мокрий сніг ніби мокрий пес –
під вікном моїм тихо ліг –
він – так само – чекає тебе...

мінус все

розколупуєш рай – випускаєш комах
рій зривається – ти зачинаєш лице
зачинаєш лічити їх – три дві одна
нуль і мінус одна. мінус дві. мінус... все

розколупуєш рану в руці – випускаєш себе
витікаєш уся. ніби з трьох в мінус три
і комахи твої лижуть мед твій серед
твоїх всміхів і сліз. твого шепоту й крику.

розколупуєш нас ніби рай ніби рану в руці
як каштан який коле – але серцевина тверда
так цікаво – а що ж там ще глибше – в оцій
серцевині. ще глибше?. нічого... шкода...

Гірлянди

увесь світ – сіра речовина
якби не ми: ходимо, світимось, райдужно
переливаємось
ніби ялинкові гірлянди – не можемо горіти одне
без одного:
хтось із нас гасне – й неодмінно погасне інший

блискітки із твоєї шкіри осідають на моїй
ми змиваємо їх сірою речовиною світу: водами,
повітрями, спілкуваннями
але вони – ніби малесенькі світляні родинки –
вростають у нас
адже ми гірлянди, а гірлянди мусять сяяти від
свята до свята

і так від міста й до міста стається: прогулянки,
дотики крізь одяг, крізь шкіру
серце до серця, кров до крові, світло до світла,
блискітки до блискіток
ми зупиняємось, ми цілуємось
я з'їдаю блиск із твоїх губ

стерильність

крапки над і — больові точки

самотність безболісна
самотність дерева, з якого не виростає іще одне
дерево,
не розриваючи деревину і кору, не додаючи
річних кілець у зрізі німба
самотність снігу навпроти ліхтаря і ліхтаря
навпроти снігу

стерильність, ангедонічна безболісність
препароване часом вугілля тіл

зима у дзеркалах замерзлих озер і калюж —
розпатлана
як божевільна, холодна жінка, що все у собі
тримає
все пакує всередину себе, безрадісна, все стискає
всередині себе
до стану льоду — прозорого вугілля

крапки над і — голуб'ячі клювки на снігу
крапки над і — самотні сліди каблуків на снігу
коли підошви невідомо куди зникають
ніби рана від кулі є, а пострілу — не було

стерильне місце на дереві — дупло, завіяне
снігом
це холодне дівоцтво зими, яке тисне на неї, на лід
перетворюючи
зима — та самка, що сама себе народжує, а тому
триватиме постійно
особливо — всередині